

1. tanulmány

Pál, a pogányok apostola

Június 24., szombat délután

István halála után olyan irgalmatlan üldözés kezdődött Jeruzsálemben a hívők ellen, hogy „mindnyájan eloszlának Júdeának és Samáriának tájaira.” Saulus „pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-házra járva és férfiakat és asszonyokat elölvonszolva, tömlöcbe veti vala.” Ebben a kegyetlen munkában kifejtett nagy buzgóságáról ő maga később így nyilatkozott: „Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben és a szentek közül én sokat börtönbe vetetem... És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem; és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem mind az idegen városokig is.” Hogy István nem volt az egyetlen, akinek meg kellett halnia, az kitűnik Saulus szavaiból: „Sőt mikor megölettetének, szavatommal hozzájárultam” (Csel 26:9-11). – *Apostolok története*, 103. o.

A tárzusi Saulus teljes volt a nemzeti büszkeségben és az előítéletekben. Fiatalember létére a Szanhedrin (Zsidó Tanács) tiszteletreméltó tagja lett. Úgy tekintettek rá, mint sokat ígérő férfiúra, és az ősrégi hit lelkes védőjére. (...)

Mózeset Egyiptom katonai iskoláiban megtanították az erőszak törvényére, és ezek a tanítások oly nagy hatást gyakoroltak jellemére, hogy az Istennel és a természettel való érintkezésnek negyven esztendejére volt szüksége, hogy alkalmassá tegye őt Izrael vezetésére a szeretet törvénye által. Ugyanezt a leckét kellett megtanulnia Pálnak is.

Damaszkusz kapujánál a megfeszített Krisztus látomása megváltoztatta Pál egész életét. Az üldözőből tanítvány, a tanítóból tanuló lett. A sötétség napjai, melyeket magányában töltött Damaszkuszban,

éveknek feleltek meg tapasztalatában. Az elméjében felraktározott ószövetségi Írásokat tanulmányozta, és Krisztus volt a tanítója. A természet magánya az ő számára is iskolává vált. Arábia pusztaságába ment, hogy tanulmányozza az Írásokat, és tanuljon Istentől. Megüresítette lelkét az előítéletektől és hagyományoktól, amelyek addigi életét alakították, és befogadta az igazság forrásából eredő tanítást.

Későbbi életét az önfeláldozás elve, a szeretet szolgálata ihlette. Így szólt: „Mind a görögnek, mind a barbároknek, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok”; „mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket” (Róm 1:14; 2Kor 5:14). – *Előttem az élet*, 64–65. o.

A tanult Saulus hatalmas eszköz volt Sátán kezében, hogy keresztülvigye az Isten Fia elleni lázadást. De Ő, aki Sátánnál hatalmasabb, kiválasztotta Saulust, hogy elfoglalja a vértanú István helyét, hogy munkálkodjék és szenvedjen az Ő nevéért. – *A megváltás története*, 267. o.

Június 25., vasárnap– A keresztények üldözője

A társusi Saul is jelen volt. Vezető szerepet játszott az István elleni tárgyalásokon. Hatásos ékesszólással és a rabbik logikája szerinti beszéddel világította meg az esetet, hogy meggyőzze a népet István megtévesztő és veszedelmes tanai felől. Istvánban azonban emberére akadt. István teljesen megértette Istennek ama akaratát, hogy az evangéliumot a többi nép között is hirdetni kell. (...)

Amikor Istvánt az ellene felhozott vádak felől kihallgatták, védekezését tiszta, átható hangon kezdte, mely az egész teremben hallható volt. Szavai lenyűgözték az egész tömeget, amikor Isten kiválasztott népének történetét vázolta. (...)

Amikor Krisztust a próféciákkal összefüggésbe hozta, és ekképpen szólt a tempomról, a főpap megszagatta ruháját. István annak jelét látta ebben, hogy hangját csakhamar örökre elnémítják. Látta, hogy szavai milyen ellenállást váltottak ki, és tudta, hogy utolsó bizonyosságtételét mondotta el. (...)

Szinte önkívületi állapotban – inkább vadállathoz, mint emberi lényhez hasonlóan – fogcsikorgatva vetették magukat Istvánra. A körülötte

tolongó kegyetlen arcokról a fogoly leolvasta sorsát, mindazáltal nem reszketett. A halálfélelem teljesen eltűnt lelkéből. A dühöngő papok és a lázongó csöcselék nem félemlítették meg. Az előtte zajló jelenet eltűnt szemei elől. A mennyei kapuk feltárultak előtte, tekintete áthatolt rajtuk. Megpillantotta Isten dicsőséges trónját, látta Krisztust, mintha éppen trónjáról állt volna fel, hogy segítségére jöjjön szolgájának. – *Apostolok története*, 98–99. o.

Legyünk Krisztus iskolájának tanulói. Nem tudjuk követni Krisztus példáját, csak ha kellemes a modorunk, és ha előzékenyen viselkedünk. Ápoljuk az igaz keresztény udvariasságot. Senki sem tudja úgy csökkenteni jó hatásunkat, mint mi magunk, ha eltűrjük féktelen dühkitöréseinket. A veszekedős természetű nem ismer igaz boldogságot, és ritkán elégedett. Mindig jobb helyzetbe remél kerülni, vagy meg szeretné változtatni a környezetét, hogy békessége és nyugalma legyen. Élete mintha súlyos keresztekkel és próbákkal lenne tele, pedig ha uralkodna rossz természetén, ha megfékezne nyelvét, sok kellemetlenséget elkerülhetne. „A szelíd felelet csillapítja a haragot.” A bosszúállás sosem hódított még meg ellenséget. A jól féken tartott vérmérséklet mindenkire jó benyomást tesz, de mint a lerombolt város, amelynek nincs fala, olyan a férfi önuralom nélkül. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 367. o.

Isten az alázatosakat hatalmasakká teheti szolgálatában. Akik engedelmesen követik a felhívást a kötelességteljesítésre, és képességeiket a legjobban fejlesztik, azok bizonyosak lehetnek Isten segítségével. Akik megtesznek mindent, amit megtehetnek, és az után Istenre bízzák, hogy fáradozásait támogassa, azokhoz angyalok jönnek a világosság követeiként, hogy munkájukban segítsék őket. (...)

A bűn eltorzította az isteni képmást az emberben, de Krisztus által újra helyreállítható. Azonban csak komoly ima és énünk feletti győzelem által lehetünk részesei az isteni természetnek.

Igazi munkás az Úr szőlőskertjében az ima, a hit és az önmegtagadás embere lesz, aki megfékezi természetében rejlő vágyait és szenvedélyeit. Sajat életével bizonyítja az igazság erejét, amelyet másoknak mutat be, és munkája nem marad eredmény nélkül. Isten munkása legyen

készen felhasználni a legjobb szellemi és erkölcsi erőit, amellyel a természet, a tanulás és Isten kegyelme megáldotta. – *Az evangélium szolgálói*, 79–80. o.

Június 26., hétfő – Saulus megtérése

Saulus lelkét felzaklatta István diadalmas halála. Előítéletében megingott, de a papok és főemberek vélekedései és érvei végül meggyőzték, hogy István istenkáromlást követett el, hogy Jézus Krisztus, akit hirdetett, egy csaló, és hogy azoknak, akik szent tisztségükben szolgálnak, mindig igazuk van. Miután határozott gondolkodású és célkitűzésű férfiú volt, a kereszténység elkeseredett ellensége lett, mivel eszébe vette, hogy a papok és írástudók nézetei helyesek. Buzgalma arra indította, hogy önként üldözze a hívőket. Elérte, hogy szent embereket hurcoltak tanácsok elé, zártak börtönbe vagy ítélték halálra minden törvényes bizonyíték nélkül, csupán a Jézusba vetett hitükért. – *A megváltás története*, 268. o.

Mint ma is sokan, úgy (megtérése előtt) Pál is magabiztos volt öröklött vallásosságában. Magabiztossága azonban hamis alapokra épült. Hite Krisztuson kívüli volt, mivel formaságokban és ceremóniákban bízott. A törvényt illető buzgóságában Krisztussal nem volt kapcsolata, ami ezért értéktelen volt. Azzal dicsekedett, hogy a törvény előírásainak hiánytalanul eleget tett, azonban megtagadta Krisztust, aki értékessé tette a törvényt. Meg volt győződve igazáról.

Így szól erről: „Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt, mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam” (Csel 26:9-10). Egy ideig Pál szörnyű tevékenységet folytatott, s közben azt gondolta, hogy Isten szolgálatát végzi. Azt mondja: „...mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben” (1Tim 1:13). Őszintesége azonban nem igazolta tettét, s nem tette hamisságát igazzá.

A hit az a közvetítő, amin keresztül az igazság vagy a hamisság megtalálja helyét az elmében. Az igazság és a hamisság ugyanazon a folya-

maton keresztül kerül elfogadásra, de határozott különbség van a között, hogy Isten Igéjében vagy az emberek szavában hiszünk. Amikor Krisztus megjelent Pálnak, és ő meggyőződött arról, hogy szentjei személyében magát Jézust üldözte, elfogadta a Jézusban való igazságot. Értelmén és jellemén átalakító erő hatott át, és új emberré vált Jézus Krisztusban. Olyan teljességgel fogadta el az igazságot, hogy sem föld, sem pokol nem ingathatta meg hitét. – *Szemelvények*, 1. köt., 197–198. o.

Június 27., kedd– Saul Damaszkuszban

Anániás az angyal utasításának engedelmeskedve, felkereste azt a férfit, aki még rövid idővel előbb fenyegetésekkel illette a Jézus nevében hívőket. Kezeit ráhelyezte a töredelmes bűnbánó fejére, és így szólt: „Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyíljanak, és beteljesedjél Szent Lélekkel.” (...)

Amikor Saul vakbuzgó és előítélettől izzó lelkiállapotában kinyilatkoztatást nyert az általa üldözött Krisztustól, azonnal összekötetésbe került azzal a gyülekezettel, mely a világ világossága. Ebben az esetben Anániás képviselte Krisztust és képviselte egyszersmind Krisztus szolgáit e földön, akik elhívtak, hogy Helyette cselekedjenek. Krisztus helyett Anániás érintette meg Saul szemeit, hogy ismét láthasson. Krisztus helyett tette rá kezeit, és mialatt az Ő nevében imádkozott, Saul elnyerte a Szentlelket. Minden Krisztus nevében és erejében történt. A forrás Krisztus, viszont a gyülekezet az élő csatorna, a közvetítő eszköz. – *Apostolok története*, 121–122. o.

Míg csak azt nem érzed, hogy le tudsz mondani tekintélyedről, sőt életedről azért, hogy megmentsd tévelygő testvéredet, addig nem vetted ki a szemedből a gerendát, és nem vagy alkalmas segítség senki számára. Gáncsoskodással, szemrehányással még senkit sem térítettek vissza a helytelen ösvényről. Elűzni viszont sokakat elűztek már így Krisztustól, sok embert kergettek el, mert szívüket elzárták jobb meggyőződésük elől. A gyengéd lelkiület, a finom, megnyerő viselkedés megmentheti a tévelygőt, és bűnök sokaságát fedezheti el. Ha Krisztus jelleme nyilatkozik meg benned, ez átalakító erővel érinti majd környezetet.

Krisztus legyen észlelhető benned naponta, Ő majd kinyilatkoztatja Igéjének teremtő erejét – azt a gyöngéd, kérlelő, mégis hatalmasan áldásos hatást, hogy Urunk és Istenünk szépséges képmására teremtsé újjá mások lelkét. (...)

Másrészt azonban az Üdvözítő sohasem haladt el valaki mellett, aki kész volt befogadni a drága mennyei igazságokat, bármilyen bűnbe merült is az ember. A vámszedőkhöz és utcanőkhöz intézett szavai új élet kezdetét jelentették. Mária Magdaléna, akiből hét ördögöt űzött ki, utolsóként maradt ott Jézus sírjánál, majd ő volt az első, akit az Üdvözítő a feltámadás hajnalán köszöntött. Saul, az evangélium egyik legádázabb ellensége Pállá, Krisztus odaadó szolgájává változott. A gyűlölet és megvetés, sőt a büntények és züllöttség mögött olyan lélek rejtőzködhet, akit az Úr kegyelme megmenthet, hogy drágagyöngyként ragyogjon Jézus Krisztus koronájában. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 128–129. o.

Június 28., szerda – Az evangélium eljut a pogányokhoz

Barnabás antiókhiai tevékenységét gazdag eredmény koronázta, és a hívők száma igen megnövekedett. A mű kifejlődött. Barnabás megfelelő segítség szükségét érezte, hogy kellően kihasználhassa az isteni gondviselés által nyújtott alkalmakat. Ezért elment Tárzusba, hogy felkeresse Pált, aki Jeruzsálemből történt távozása óta „Szíriában és Cilíciában” munkálkodott, és hirdette „azt a hitet, amelyet egykor pusztított” (Gal 1:21-23). Barnabásnak sikerült találkoznia Pállal, és rábeszélte őt, hogy térjen vissza vele, és legyen munkatársa az igehirdetésben.

Itt, a népes Antiókhiaiban, Pál kitűnő munkaterületet talált. Tanultsága, bölcsessége és nagy buzgalma hatalmas befolyást gyakorolt e kultúrhely lakóira és látogatóira; valóban olyan segítségnek bizonyult, mint amelyre Barnabásnak szüksége volt. A két tanítvány egy teljes esztendőn át munkálkodott együtt egyetértésben, hűségesen az Úr szolgálatában. Sok lélek ismerte meg általuk a názareti Jézust, a világ Megváltóját. – *Apostolok története*, 156. o.

Habár a pogányok és zsidók közötti válaszfal leomlott Krisztus halála által, és a pogányokat is az evangélium teljes kiváltságaiba vonta be,

mégis sok zsidó szemérről még nem hullott le a fátyol, és nem látták világosan annak célját, amit Isten Fia eltörölt (a ceremóniális áldozatokat). A munkát most nagy erővel kellett végezni a pogányok között, ami az egyház megerősödését eredményezte a lelkek számának gyarapodása által.

Az apostolok különleges feladata volt, hogy eltávolítsák a gyanút, előítéletet és féltékenységet. A zsidók elzárkózottságától való eltérésük természetes következménye az lett volna, hogy tantételüket és nézetüket az eretnecség vádjával illetik, és hogy az evangélium szolgálóinak hitelességét sok hívő zsidó kétségbe vonja. Isten előre látta ezeket a nehézségeket, amelyekkel találkozni fognak, ezért bölcs előrelátásában felruházta őket kétségbevonhatatlan tekintéllyel az általa alapított egyház részéről, hogy munkájuk minden kétség felett álljon. – *A megváltás története*, 303. o.

Isten a pogányok közül választott magának népet, és keresztényeknek nevezte őket. A név görög eredetű, és azokra az emberekre utal, akik egyesültek Krisztussal. (...) Péter mondta: „Ha pedig mint kereszttyén szenved [valaki], ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent.” (...)

Ó, bárcsak elhinnék az emberek Isten szavát, és elfogadnák a rendelkezésükre bocsátott csodálatos ismeret kincseit! – *Lift Him Up*, 291. o.

Június 29., csütörtök – Nézeteltérés a gyülekezeten belül

A gyülekezet Antióchiában igen jól fejlődött, tagjainak száma állandóan növekedett. Mint a missziómunka központja, a keresztény hívők legfontosabb csoportja volt. Tagjai a lakosság legkülönbözőbb rétegeiből kerültek ki: zsidókból és pogányokból.

Mialatt az apostolok a prédikátorokkal és az egyszerű tagokkal együtt azon fáradoztak, hogy minél több lelket nyerjenek meg Krisztusnak, addig bizonyos zsidó hívőknek, a Júdeabeli „farizeus szektából” sikerült felvetni egy olyan kérdést, mely csakhamar szétágazó vitákra adott okot a gyülekezetben, a hívő pogányok között pedig megdöbbenést keltett. Ezek a Júdeabeli tanítók azt állították, és nagyon is határozottan, hogy csak a körülméltékedés és a ceremóniák törvényének betartása vezet az üdvösségre.

Pál és Barnabás hevesen tiltakoztak e tévtan ellen, és nem is akarták ezt a pogányokkal közölni. (...)

Pál, megtérése előtt a „törvénybeli igazság tekintetében” (Fil 3:6) „feddhetetlennek” tartotta magát. Amióta azonban felfogása megváltozott az Üdvözítő misszióját illetően – aki Megváltója az egész emberiségnek, mind zsidónak, mind pogánynak – világos ismeretet nyert; felismerte az élő hit és a holt formaságok közötti különbséget. Az izraelitáknak elrendelt régi szertartások és ceremóniák az evangélium fényében teljesen új és mély értelmet nyertek. Aminek képletes ábrázolására szolgáltak, az valósággá lett, és így azok, kik az új szövetségben élnek, felszabadultak; azaz nincsenek kényszerítve azok megtartására. Viszont Isten megmásíthatatlan törvényét, a Tízparancsolatot Pál még most is megtartotta, mind szellemi, mind szó szerinti értelmében. – *Apostolok története*, 188, 190. o.

Minden ember testileg, lelkileg, szellemileg Isten tulajdona. Krisztus mindenkinek a megmentéséért meghalt. Semmi sem bánthatja jobban Istent, mint az, hogy ha emberek vallási vakbuzgóságból olyanoknak okoznak szenvedést, akiket az Üdvözítő vérén váltott meg. – *Jézus élete*, 488. o.

Az őskeresztyén gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felővezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken voltak szétszórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antiókiában és egyebütt – nézeteltérések keletkeztek, ez nem okozott szakadást közöttük, mert a legfőbb tanácstestület – mely a különböző helyi gyülekezetek kiküldötteiből alakult – volt hivatva a viszályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vénék feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel; a messze fekvő gyülekezeteket megóvni és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítani.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében” (1Kor 16:33-34). Azt kívánja,

hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjék. (...) Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjék. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Apostolok története*, 95–96. o.

Június 30., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 3. köt.,: „Függetlenedés, önállósodás” című fejezet